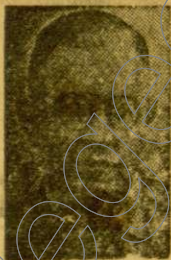

Csenevészke, soványka kis fa ez az amerikai magyar nótafa, de — van. — És a miénk! Ápolni kell tehát szeretettel, gyengédséggel és sok megértéssel, megbocsájtással; nem lehet és nem szabad úgy méregetni, mint ahogy a nagyranőtt, hatalmas tölgyeket szokás.

Ennek a nótafának a termése nem is igazi amerikai magyar dal. Ilyenről csak egyről tudok, amit Kemény György annakidején inkább tréfából csinált, de ami mégis átment az általános használatba. Ami, különben, csak azt bizonyítja, hogy a költő olyan hangon szólalt meg, amit a hívei megértettek és a szívükbe zártak. Valahogy így ment:

Lincz István

Szalcnosné csókolom a csókos száját,
adjék csak egy szkunerrel a javából,
még az éjjel kitoróm a fésél lábát,
'sz maradt még vagy öt tallér a pedából!
A csorcsba én sose jártam,
ezután se kell nekem az imádság
a szalonba eszeveszett táncot járok,
hogy a bodik a bánatom ne lássák!

Amerikai magyar verselők és nótacsinálók valahogyan nem érezték ami körülöttük volt; ha közeli ismerőseik voltak is a városok, utcák, házak és emberek, a gyár, az üzlet, az iroda, a kávéház, a levegő és az égbolt, mindez valahogyan mégis idegen maradt nekik és a nóták megmaradtak magyar nótának, nem alakultak át amerikai magyar nótává. Magyar dal volt, amit papírra tettek, megmártogatva a pennát szívük vértében, siró, hazazokogó, hazavágyó magyar nóták, mintha ott termett volna a Kiskunságban, vagy a kanyargó Tisza mentén, a Mátra alján, nem pedig a new yorki Második Avenuen, vagy a clevelandi Buckeye Roadon.